

Sygn. akt *IC (upr) 351/15*

WYROK ZAOCZNY

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 sierpnia 2015 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu, Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Agata Masłowska

Protokolant: Katarzyna Sieczka

po rozpoznaniu w dniu 27 sierpnia 2015 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko P. G.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego P. G. na rzecz strony powodowej (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 950,22 zł (słownie: dziewięćset pięćdziesiąt złotych dwadzieścia dwa grosze), z ustawowymi odsetkami od 28 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. zasądza od pozwanego P. G. na rzecz strony powodowej (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 172,81 zł tytułem kosztów procesu;

IV. wyrokowi w punkcie I i III nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt *IC (upr) 351/15*

UZASADNIENIE

Pozwem z 28 stycznia 2015 r. (k.2-6, k.11-12) strona powodowa (...) S.A. z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego P. G. kwoty 1.250,22 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 28 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty, a także kosztów procesu. W uzasadnieniu żądania wskazała, że pozwany zawarł w dniu 1 czerwca 2012 r. umowę o abonament z (...) (...) S.A. Z dniem 2 czerwca 2014 r. spółka ta połączyła się ze stroną powodową, w związku z czym przeszły na nią wszystkie prawa i obowiązki (...) (...) S.A. W związku z zaległościami w płatnościach umowa zawarta z pozwanym została rozwiązana 30 czerwca 2014 r. Pozwany zalegał z zapłatą abonamentu w kwocie 218,47 zł oraz odsetkami skapitalizowanymi od tej kwoty w wysokości 31,75 zł. Ponadto z uwagi na niezwrócenie sprzętu pozwany został obciążony karą umowną w kwocie 300 zł, a ponadto odszkodowaniem w kwocie 700 zł.

Postanowieniem z 5 lutego 2015 r. (k.6v) Sąd Rejonowy (...) w L. stwierdził brak podstaw do rozpoznania sprawy w elektronicznym postępowaniu uproszczonym i przekazał sprawę do tutejszego Sądu.

Pozwany w niniejszej sprawie zachował postawę całkowicie bierną, nie złożył odpowiedzi na pozew ani nie stawił się na wyznaczoną rozprawę.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 czerwca 2012 r. (...) (...) Sp. z o.o.z siedzibą w W.zawarła z P. G.umowę o abonament, na podstawie której pozwanemu udostępniono m.in. sprzęt służący do realizacji umowy – dekodery HD, kartę i antenę satelitarną.

Dowody:

- kopia umowy z 1.06.2012 r. (k.15)
- kopia potwierdzenia wykonania instalacji (k.16)

(...)(...) Sp. z o.o.uległa przekształceniu w (...)(...) S.A.z siedzibą w W.; na nowopowstałą spółkę z dniem 19 lipca 2012 r. przeszły wszystkie prawa i obowiązki (...) (...) Sp. z o.o.

Z dniem 2 czerwca 2014 r. doszło do połączenia (...)(...) S.A.oraz (...) S.A.z siedzibą w W.. Strona powodowa przejęła w trybie art. 492 § 1 pkt 1 k.s.h. (...) (...) S.A., w związku z czym nabyła całość praw i obowiązków przejętej spółki.

Dowody:

- kopia odpisu z KRS dot. (...) (...) S.A.(k.22-23)
- kopia postanowienia z 2.06.2014 r. (k.25)
- kopia odpisu z KRS dot. (...) S.A. (k.26-28)

Umowa zawarta z P. G. uległa rozwiązaniu 30 czerwca 2014 r. Pismem z 16 lipca 2014 r. (...) S.A. wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 222,97 zł tytułem zaległego abonamentu (w tym 4,50 zł tytułem odsetek i 1 zł tytułem sprzedaży anteny satelitarnej), w terminie do 31 lipca 2014 r., a także wezwała do zwrócenia w terminie 30 dnia od daty rozwiązania umowy udostępnionego pozwanemu sprzętu. `

Dowody:

- kopia pisma z 16.07.2014 r. (k. 18)
- kopia faktury VAT nr (...)C. z 16.07.2014 r. (k.19)

W dniu 11 sierpnia 2014 r. (...) S.A. wystawiła notę księgową, obciążającą pozwanego obowiązkiem zapłaty kary umownej z tytułu niedotrzymania terminu zwrotu sprzętu w kwocie 300 zł. Pismem z tej samej daty wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 525,29 zł tytułem końcowego rozliczenia, uwzględniającego karę umowną w kwocie 300 zł.

Dowody:

- kopia noty księgowej nr (...) z 11.08.2014 r. (k.17)
- kopia pisma z 11.08.2014 r. (k.19-20)

Na dzień wystąpienia z pozwem przez stronę powodową pozwany zalegał z zapłatą należności za marzec 2014 r. – w kwocie 1 zł, kwiecień 2014 r. – w kwocie 107,85 zł, maj 2014 r. – 108,62 zł, czerwiec 2014 r. – 1 zł, tj. łącznie 218,47 zł, a także odsetek ustawowych w kwocie 31,75 zł. Nie uiścił również kary umownej w kwocie 300 zł ani nie zwrócił karty cyfrowej i terminala.

Dowody:

- kopia oświadczenia M. Q. (k.21)

Zgodnie z Regulaminem umowy o abonament, obowiązującym w czasie zawarcia umowy z pozwanym, operator zobowiązał się do udostępniania abonentowi kodowanych programów telewizyjnych, a ponadto udostępnienia abonentowi sprzętu umożliwiającego odkodowanie programów. Do obowiązków abonenta należało terminowe uiszczanie operatorowi opłaty abonamentowej za odbieranie programów wchodzących w skład wybranego w umowie pakietu oraz czynszu najmu za najem udostępnionego sprzętu. Płatności dokonywane miały być miesięcznie, do 15-tego dnia miesiąca lub w terminie wskazanym w formularzu zapłaty.

Zgodnie z art. 4 § 2 ust. 7 Regulaminu abonent zobowiązany był do zwrotu sprzętu (w tym karty) w terminie jednego miesiąca od daty wygaśnięcia/rozwiązania umowy autoryzowanemu dystrybutorowi, a w razie jego utraty do poinformowania operatora w tym samym terminie o tym fakcie. W przypadku opóźnienia w wykonaniu powyższego obowiązku abonent miał obowiązek uiścić karę umowną w kwocie 300 zł. Zapłata tej kary umownej nie zwalniała abonenta od obowiązku zwrotu sprzętu. W przypadku niedokonania zwrotu sprzętu pomimo wystosowania po upływie miesiąca dodatkowego wezwania, abonent był zobowiązany do zapłaty odszkodowania w wysokości określonej w cenniku.

Dowody:

- regulamin umowy o abonament (k.30-39)

Zgodnie z cennikiem obowiązującym w (...) (...) Sp. z o.o. od 12 sierpnia 2009 r. wysokość odszkodowania z tytułu utraty sprzętu (wyposażenia sprzętu) zgodnie z art. 4 § 2 ust. 5 Regulaminu oraz z tytułu braku zwrotu sprzętu lub zwrotu sprzętu niekompletnego zgodnie z art. 4 § 2 ust. 7 Regulaminu wynosiła: w przypadku terminala cyfrowego HD – 600 zł, w przypadku karty – 100 zł.

Dowody:

- cennik (...) (k.29)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w przeważającej części; zostało oddalone wyłącznie w zakresie kary umownej za opóźnienie w zwrocie sprzętu.

Okoliczności faktyczne sprawy Sąd ustalił w oparciu o dokumentację przedstawioną przez stronę powodową.

Jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny, o czym stanowi art. 339 § 1 k.p.c. Na mocy art. 339 § 2 k.p.c. wydając wyrok zaoczny przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W toku niniejszego procesu pozwany zachował postawę całkowicie bierną. Nie złożył odpowiedzi na pozew, nie stawił się także na rozprawie. Spełnione zostały zatem przesłanki do wydania wyroku zaocznego.

Jednocześnie jednak w ocenie Sądu, nie wystąpiły przesłanki pozytywne z art. 339 § 2 k.p.c. Należy wskazać, że niezależnie od wynikającego z przytoczonego wyżej domniemania prawdziwości twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy, sąd ma każdorazowo obowiązek krytycznego ustosunkowania się do jego twierdzeń z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. W przypadku wątpliwości w tym przedmiocie, sąd nie można wydać wyroku zaocznego, opierając się tylko na twierdzeniach powoda o okolicznościach faktycznych. Należy przeprowadzić postępowanie dowodowe w celu wyjaśnienia powstałych wątpliwości (por. wyrok Sądu Najwyższego z 20.10.1998 r., I CKU 85/98, Lex nr 1216211; wyrok Sądu Najwyższego z 23.09.1997 r., I CKU 115/97, Lex nr 1227454).

Podstawę prawną żądań strony powodowej zawierały: w zakresie opłat abonamentowych – przepisy ogólne kodeksu cywilnego o zobowiązaniach umownych, w zakresie odszkodowania za niezwrócenie sprzętu – przepisy ogólne o

odszkodowaniach kontraktowych, w tym w szczególności art. 471 k.c., w zakresie kary umownej – art. 483-485 k.c. Ponadto zastosowanie miały regulacje umowne, w tym w szczególności regulamin umowy o abonament oraz cennik.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Normie tej w warstwie procesowej odpowiadają art. 3 k.p.c., zgodnie z którym strony zobowiązane są przedstawiać dowody i art. 232 k.p.c., według którego strony są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z jakich wywodzą skutki prawne. Zdaniem Sądu strona powodowa wykazała, że przysługiwało jej uprawnienie do żądania opłaty abonamentowej wraz z dodatkową opłatą za antenę satelitarną, jak również odszkodowania za brak zwrotu sprzętu w kwocie 700 zł. W okolicznościach sprawy zdaniem Sądu bezzasadne było natomiast dodatkowe obciążanie pozwanego karą umowną w kwocie 300 zł za uchybienie terminowi do zwrotu sprzętu, gdyż postanowienie regulaminu, na które powołała się strona powodowa, miało – przy takiej interpretacji, jaką stosuje strona powodowa – charakter abuzywny.

Strona powodowa przedłożyła dokumentację, z której wynika, że pozwany nie uregulował zaległych opłat abonamentowych (w kwocie 218,47 zł) wraz ze skapitalizowanymi odsetkami (w kwocie 31,75 zł), jak również nie zwrócił stronie powodowej sprzętu w postaci dekodera i karty. Z przedstawionego przez stronę powodową cennika oraz regulaminu wynikało, że pozwany miał obowiązek uiszczać co miesiąc opłatę abonamentową w wysokości wynikającej z wybranego pakietu abonamentowego, a ponadto że miał obowiązek zwrócenia sprzętu w ciągu miesiąca od daty rozwiązania umowy (tj. do 31.07.2014 r.).

Zgodnie z art. 4 § 2 ust. 7 Regulaminu w przypadku opóźnienia w wykonaniu obowiązku zwrotu sprzętu abonent miał obowiązek uiścić karę umowną w kwocie 300 zł. Zapłata tej kary umownej nie zwalniała, zgodnie z regulaminem, od obowiązku zwrotu sprzętu. W przypadku niedokonania zwrotu sprzętu pomimo wystosowania po upływie miesiąca dodatkowego wezwania, abonent był zobowiązany do zapłaty odszkodowania w wysokości określonej w cenniku. Cennik zaś wskazywał, że w przypadku dekodera HD odszkodowanie wynosiło 600 zł, zaś w przypadku karty – 100 zł. Strona powodowa obciążyła pozwanego jednocześnie karą umowną (300 zł) i odszkodowaniem (łącznie 700 zł), co wynika jasno z uzasadnienia pozwu (k.12). Pojawia się w związku z tym pytanie, czy dopuszczalne było nałożenie na pozwanego z tytułu tego samego zachowania (tj. niezwrócenia sprzętu) tak kary umownej, jak i odszkodowania. Jest to przypadek tzw. kary kumulatywnej (tj. zastrzeżenie przez wierzyciela poza obowiązkiem naprawienia szkody dodatkowo także kary umownej).

Jak stanowi art. 483 § 1 k.c., można zastrzec w umowie, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy (kara umowna). Z kolei w art. 484 § 1 k.c. ustawodawca wskazał, że w razie niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania kara umowna należy się wierzycielowi w zastrzeżonej na ten wypadek wysokości bez względu na wysokość poniesionej szkody. Żądanie odszkodowania przenoszącego wysokość zastrzeżonej kary nie jest dopuszczalne, chyba że strony inaczej postanowiły. Co do samej zatem zasady kara umowna ma charakter swoistego zryczałtowanego odszkodowania i wyłącza odpowiedzialność odszkodowawczą na zasadach ogólnych; dochodzenie odszkodowania w pełnej wysokości – gdy nie jest ono pokryte w całości karą umowną – dopuszczalne jest tylko wówczas, gdy umowa taką możliwość przewiduje. Jak wynika z regulaminu przedstawionego przez stronę powodową, tego typu sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie – strona powodowa zastrzegła możliwość pobrania **niezależnie** od kary umownej i **obok** niej dodatkowo odszkodowania za niezwrócenie sprzętu, w **pełnej wysokości**.

Charakter prawny kary umownej nie budzi w orzecznictwie większych wątpliwości – wbrew swej nazwie ma ona charakter **odszkodowawczy**, nie zaś represyjny. Kara umowna pełni przede wszystkim funkcję kompensacyjną, jako postać odszkodowania i dlatego z reguły jest określana w umowach w wysokości zbliżonej do przewidywanej szkody. To sprawia, że zasadą jest niemożność żądania odszkodowania przenoszącego wysokość zastrzeżonej kary umownej (art. 484 § 1 zdanie drugie in principio k.c.), jak też dłużnik nie może się domagać zasądzenia kary poniżej umówionej wysokości (por. wyrok Sądu Najwyższego z 9.05.2012 r., V CSK 196/11, Lex nr 1232628). W praktyce spotyka się kilka typów kary umownej: karę umowną **wyłączną** (wierzycielowi przysługuje tylko kara umowna, realizująca funkcję kompensacyjną kary, niezależnie od rzeczywistej wysokości szkody), karę umowną **zaliczalną**

(kara umowna zaliczana jest na poczet odszkodowania uzupełniającego, odrębnie dochodzonego; kara umowna pełni rolę swoistej zaliczki na poczet odszkodowania, umożliwiającej uzyskanie pewnej części odszkodowania w sposób uproszczony, bez wdawania się w spór), a także karę umowną **kumulatywną** (wierzycielowi przysługuje jednocześnie kara umowna i odszkodowanie w pełnej wysokości, przy czym kara umowna nie jest zaliczana na poczet odszkodowania). Pierwsze dwie postaci kary umownej nie budzą większych wątpliwości w świetle art. 483-484 k.c. i ogólnych zasad odpowiedzialności odszkodowawczej, unormowanych w kodeksie cywilnym. Natomiast jeśli chodzi o karę kumulatywną, jest ona pozbawiona funkcji odszkodowawczej (kompensacyjnej) – tę rolę pełni bowiem odszkodowanie, należne wierzycielowi obok kary umownej, na zasadach ogólnych. W takiej sytuacji kara umowna ma rolę **wyłącznie represyjną** – ma stanowić dla dłużnika **dodatkową** dolegliwość za uchybienie warunkom umowy, niezależną od obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem umowy.

W ocenie Sądu zastrzeżenie przez przedsiębiorcę w umowie z konsumentem kary umownej o charakterze wyłącznie represyjnym, należnej z samego założenia ponad należne odszkodowanie stanowiło w okolicznościach sprawy klauzulę abuzywną – tym bardziej, że kara tego typu zastrzeżona była na wypadek **nieterminowego** wykonania zobowiązania do zwrotu sprzętu i podlegała kumulacji z odszkodowaniem za **niewykonanie** tego samego zobowiązania. Zgodnie z art. 385¹ k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem **nieuzgodnione indywidualnie** nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób **sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy** (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny (§ 1). Jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie (§ 2). Nieuzgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument **nie miał rzeczywistego wpływu**. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta (§ 3).

W sprawie nie budziło wątpliwości, że ani regulamin, ani cennik nie podlegały uzgodnieniom z pozwanym i miały charakter wzorców umownych, które klient (konsument) mógł jedynie zaakceptować, nie mógł natomiast negocjować ich treści ani wyłączyć ich stosowania w swoim przypadku. Zdaniem Sądu zastrzeżenie przez przedsiębiorcę kar umownych o charakterze wyłącznie represyjnym, kumulujących się z odszkodowaniem i nie podlegających zaliczeniu na jego poczet jest sprzeczne z dobrymi obyczajami. Po pierwsze, takie postanowienie umowne jest rażąco sprzeczne z kompensacyjną, odszkodowawczą funkcją kary umownej, a zatem z podstawową gospodarczą rolą kary umownej. Po drugie, w okolicznościach sprawy nie miało samodzielnej funkcji dyscyplinującej, skoro na wypadek niewykonania zobowiązania zastrzeżono dodatkowo obowiązek zapłaty odszkodowania (a zatem inne świadczenie pełniące funkcję dyscyplinującą i stymulującą wykonanie zobowiązania). Po trzecie, prowadziło do celowego zastrzeżenia na rzecz przedsiębiorcy świadczenia **z założenia** przekraczającego poniesioną przez niego szkodę (skoro w razie braku zwrotu sprzętu klient miał zapłacić odszkodowanie z tego tytułu, a ponadto również i karę umowną), a zatem zmierzało do czerpania przez przedsiębiorcę dodatkowych zysków kosztem klienta. Po czwarte, poważne wątpliwości budzi celowe, zamierzone czerpanie przez przedsiębiorcę dodatkowych zysków z działań czysto represyjnych wobec konsumentów, w oderwaniu od realnych świadczeń spełnianych w ramach stosunku zobowiązaniowego, przy wykorzystaniu dominującej roli w tymże stosunku (wyrażającej się m.in. w jednostronnym kształtowaniu tego stosunku poprzez ustanowienie regulaminu wewnętrznego).

Powyższe postanowienie umowne ponadto rażąco naruszało interesy pozwanego (konsumenta), gdyż prowadziło do zastrzeżenia na rzecz przedsiębiorcy świadczenia pieniężnego nie mającego charakteru kompensacyjnego, służącego wyłącznie wzbogaceniu przedsiębiorcy kosztem konsumenta, bez jakiegokolwiek świadczenia ekwiwalentnego (funkcję ekwiwalentu szkody wynikającej z utraty sprzętu pełni bowiem odszkodowanie wynikające z cennika).

Dodatkowo warto wskazać, że nie jest możliwe kumulowanie kary umownej przewidzianej za nienależyte wykonanie zobowiązania, np. wykonanie ze zwłoką, z karą umowną za niewykonanie tego samego zobowiązania (por. wyrok Sądu Najwyższego z 28.01.2011 r., I CSK 315/10, OSNC-ZD 2011/4/85). W niniejszej sprawie ustalone w cenniku odszkodowanie za niezwrócenie sprzętu miało w istocie charakter zryczałtowanej kary umownej, nie zaś

odszkodowania sensu stricto (nie zależało bowiem od typu dekodera, jego realnej ceny w danym okresie, stopnia zużycia, stanu, wieku itp.). Nieterminowy zwrot sprzętu traktować należy jako nienależyte wykonanie zobowiązania, zaś niezwrócenie w ogóle sprzętu – jako niewykonanie zobowiązania. Zastrzeżenie sobie przez przedsiębiorcę kwoty 300 zł za niezwrócenie **w terminie** sprzętu i **dodatkowo** 600 zł oraz 100 zł za niezwrócenie **w ogóle** sprzętu stanowi próbę kumulacji dwóch świadczeń, z których drugie oparte jest na przesłankach pochłaniających przesłanki pierwszego. W związku z tym zdaniem Sądu pobieranie jednocześnie **obu** tych świadczeń ma w okolicznościach sprawy charakter abuzywny – gdyż ze sformułowań regulaminu i cennika jasno wynika, że drugie ze świadczeń ma na celu kompensatę całej szkody wyrządzonej **niewykonaniem** zobowiązania w ogóle (zostało bowiem nazwane „odszkodowaniem” z tego tytułu), zatem niezrozumiałe jest z jakich właściwie przyczyn dłużnik miały **dodatkowo** kompensować przedsiębiorcy szkodę wyrządzoną nieterminowym wykonaniem zobowiązania, skoro szkoda ta mieści się w szkodzie za niewykonanie zobowiązania. Trudno dociec, jaką **dodatkową** szkodę, ponad szkodę objętą zryczałtowanym odszkodowaniem w cenniku, miałyby kompensować kara umowna w kwocie 300 zł, naliczana obok odszkodowania z cennika. Pobieranie tejże kary umownej byłoby logicznie uzasadnione potrzebami operatora, gdyby podlegała ona zaliczeniu na poczet odszkodowania za niezwrócony sprzęt – tak jednak, jak wynika z argumentacji strony powodowej, nie było, gdyż żądała ona niezależnie od siebie obu świadczeń.

Z powyższych względów Sąd przyznał stronie powodowej w punkcie I wyroku jedynie kwoty należne tytułem opłat abonamentowych wraz ze skapitalizowanymi odsetkami, a także tytułem odszkodowania za niezwrócenie dekodera i karty, wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu (należnymi na podstawie art. 481 k.c. i 455 k.c.). Natomiast w zakresie kwoty 300 zł (wraz z ustawowymi odsetkami od niej) powództwo podlegało oddaleniu w punkcie II wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o art. 100 zd. 1 k.p.c., rozdzielając je w takim stosunku, w jakim strony wygrały spór. Strona powodowa wygrała spór w 76%, ponosząc koszty w kwocie 227,38 zł (opłata sądowa od pozwu – 30 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł, koszty zastępstwa – 180 zł, prowizja – 0,38 zł). W związku z tym Sąd w punkcie III wyroku nakazał pozwanemu uiszczenie na rzecz strony powodowej odpowiedniej części poniesionych przez nią kosztów procesu, tj. kwoty 172,81 zł.

Z uwagi na to, że wyrok miał charakter wyroku zaocznego, w punkcie IV sentencji został zaopatrzony w rygor natychmiastowej wykonalności w części w jakiej zasądzał na rzecz strony powodowej świadczenie pieniężne (art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c.).